

Neljäs luku, Sama kaiku on askelten - Me menemme Delthuntleen, menemme ja pistämme koko paikan matalaksi, örkiksikin hyvin ruma otus ärisi. - Niin, mutta emme vielä, demonin hahmoinen Luvien myötäsi hitaasti. Hän tosiaan nautti joka hetkestä, kun saattoi piinata verenhimoista örkinkuvatusta, muuta hän ei sitten voinutkaan tehdä. Kirottu lumous piti häntä vallassaan, mutta mieleltään hän oli pysynyt yhä Luvienina, ainakin useimmiten. Hralienin kuva nousi hänen ajatuksiinsa, ja hetken hän suri ystäväänsä. Hän ei vuodattanut kyyneltäkään, mutta tummat silmät lasittuivat, ja kurkusta kohosi surumielinen vaikerrus. Örkrit yhtyivät huutoon, ja niiden sotaosat äänet sävyttivät Luvienin surua. Kaamea nauru purkautui hänen suustaan. Ikivanha, julma tietoisuus otti Luvienin jälleen hallintaansa, ja hän lähti astelemaan kuraista polkupaista ylös kohti vuoren rinteitä. Se tiesi, että haltiantyperys tulisi, ja se olisi valmiina. Hralien kompastui juurakkoon ja kaatui kiroten. Hän kohottautui polvilleen, mutta kaatui sitten uudestaan Nessimäen törmätessä hänen selkäänsä. - Varokaa, Hralien tuhahti, ja kohotti toisen kätensä käskevästi ilmaan. - Mitä sinä näet, Nedrem luikerteli saniaisten seassa lähemmäksi. - Ei, ei mitään, luulin kyllä kuulleen jotain, Hralien kuiskasi, ja otti askeleen eteenpäin. Hiljaisen koivikon rauhan rikkoi murtuvan puun räsähdys, kun hän putosi puun kappaleiden läpi kallioiden väliseen halkeamaan. Hralien liukui vasten suurta kivenlohkareta ja iskeytyi siitä maahan. Hän oli pudonnut luolamaiseen tilaan, mutta jonka tasaiset louhitut seinät paljastivat sen olevan rakennettu. - Oletko kunnossa Hralien, Nessa huusi ylhäältä. Kyllä kai, hän vastasi koettaen samalla hahmottaa ympärillään olevaa kaaosta. Maa, joka lähemmin tarkasteltuna paljastuikin laatoitetuksi lattiaksi, oli puunsäleiden ja tuohen peitossa. Mutta seinänvierusta ja seinät itsessään tyrmistyttivät häntä enemmän, sillä kuusikulmainen, valkeaseinäinen huone oli tahrittu veriseen sotkuun. Tummat, mustiksi kuivuneet rannut juovittivat seiniä muodostaen melko yksinkertaisen kuvion. Venytetyn ovaalin muotoinen keskusta, josta erkanivat säteittäin viivat kehämäiseen kuviointiin reunalla, kaarevia, petollisen yksinkertaisia merkkejä ja symboleja. - Mitä, ääni kajahti ontosti luolassa, ja Hralienista se tuntui kuuluvan jostain kaukaa, vaikka se oli hänen oma äänensä. - Hralien, huuto kuului heikosti, eikä hän enää kuullut sitä, Hralien oli kiinnittänyt kaiken huomionsa outoon kuvioon seinällä, eikä nähnyt edes paljastavaa liikahdusta takanaan. Hän astui lähemmäs, ja yritti pää kallistuneena tulkita vanhaa merkkikieltä, - Ark'naan.... imnen sharc'van tu..... èloè urjanghae..... bar'ga..... lunivén. Mustan ajan mahdin sanoja, vaikka kieli olikin hänelle entuudestaan tuntematon. Hralien kiepahti ympäri, ja tulkitsi tekstin sisäkehältä, - Lunivén qíluè van'faro narda, is'talr etain umnùmìnue yàwe. Tällä kertaa teksti oli puhtaasti haltiakieltä, jonka hän saattoi kääntää helposti. Ensimmäinen sana kuitenkin hämmensi Hralienia, se ei ollut sana, vaan nimi. Haltiakielinen nimi. - Hralien, huudahti joku äkkiä hänen takaansa, se oli Nessa, joka kipusi ketterästi köyttä alas. - Huolestuimme, kun et enää vastannut, tämä sanoi loikatessaan lattialle. - shhh, Hralien kuiskasi ja kääntyi takaisin kuviota kohti. - Mikä...? Nessa aloitti. - Älä kysy, en todellakaan tiedä. Merkkien kiemurteleva jono kulki ensin ovaalin ympäri, sitten rihmoja pitkin ulkokehälle ja lopulta päättyi yhteen ainoaan erilliseen merkkiin. Yàwe;en. Hralien huomasi lukeneensa tekstin väärässä järjestyksessä ja jättäneensä joitain lauseita rihmoista lukematta. Ark'naan.... imnen laôgäi sharc'van tu marna.... èloè urjanghae..... bar'ga khaz irsh'kehn nan tu lôwjê....lunivén. Argath Lunivén qíluè van'faro narda, is'talr etain umnùmìnue yàwe. Hralienin ääni jäi kaikumaan yksin hiljaisuuteen. - Mitä se voi tarkoittaa? Nessa kuiskasi.